

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. Jana Navrátila**, narozeného dne 19. července 1968, bytem v Prostějově, Kosířská 18, zastoupeného Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem v Mohelnici, Olomoucká 36, proti žalovaným **1) statutárnímu městu Prostějov**, se sídlem v Prostějově, náměstí T. G. Masaryka 12-14, a **2) MANTHELLAN, a. s.**, se sídlem v Olomouci, tř. Svobody 956/31, zastoupené Mgr. Rostislavem Pekařem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 57/813, o určení neplatnosti smlouvy, vedené u Okresního soudu v Prostějově pod sp. zn. 8 C 382/2010, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. dubna 2012, č.j. 17 Co 411/2011-172, takto:

I. Dovolání žalobce **se odmítá**.

II. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 1) nemá žádný z těchto účastníků právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované 2) na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 6.413,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Rostislava Pekaře, advokáta se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 57/813.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í

(§ 243c odst. 2 o. s. ř.):

Úvodem Nejvyšší soud České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“) předesílá, že se zřetelem k době vydání dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení – v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále též jen „o. s. ř.“).

Dovolání žalobce proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále již „odvolací soud“), kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 8. června 2011, č.j. 8 C 382/2010-135, jímž byla zamítnuta žaloba o určení, „že smlouva o budoucích smlouvách uzavřená dne 16. 7. 2010 mezi Městem Prostějov, IČ..., a obchodní společností MANTHELLAN, a. s., IČ..., je absolutně neplatná“, není přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., a nebylo ani shledáno přípustným ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu nemá po právní stránce zásadní význam. Odvolací soud totiž při posuzování otázky naléhavého právního zájmu

žalobce na podání předmětné určovací žaloby vycházel, stejně jako soud prvního stupně, z ustálené judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu České republiky [k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věcech sp. zn. 28 Cdo 1895/2001, sp. zn. 30 Cdo 3087/2006, sp. zn. 28 Cdo 4813/2007, sp. zn. 30 Cdo 3473/2007, sp. zn. 28 Cdo 2506/2008, sp. zn. 28 Cdo 4199/2009, 30 Cdo 506/2011, sp. zn. 30 Cdo 4056/2011 (všechna rozhodnutí jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz), jakož i rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 1167/11, sp. zn. II. ÚS 3545/11, jež jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Ústavního soudu www.nalus.usoud.cz; k tomu srov. též Sborník příspěvků z VIII. odborného symposia k judikatuře Nejvyššího soudu na téma „Územní samospráva z pohledu soukromého práva v judikatuře Nejvyššího soudu ČR“; zkrácená verze textu in <http://www.bulletin-advokacie.cz/uzemni-samosprava-z-pohledu-soukromeho-prava-v-judikature-ns>].

Žalobce přitom v dovolání neformuloval (žádnou) právní otázku, která dovolacím soudem dosud nebyla vyřešena nebo měla být řešena a jejíž řešení by v dané věci bylo relevantní. Neuvedl ani (žádné) konkrétní rozhodnutí, ve kterém by pro napadené rozhodnutí podstatná právní otázka byla řešena soudy rozdílně. Ani z obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) nebylo možno vyvodit jiný (relevantní) důvod, pro který by rozhodnutí odvolacího soudu mohlo být považováno za rozhodnutí zásadního významu. Pouhá polemika s judikatorně ustáleným právním názorem na řešení předmětné otázky přirozeně přípustnost dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nezakládá.

Jestliže žalobce v dovolání poukazuje (na podporu své dovolací argumentace) na nález Ústavního soudu ze dne 20. června 2012, sp. zn. IV. ÚS 1167/11, pomíjí zcela, že v tomto nálezu Ústavní soud mj. uvádí, že (shora citovaná) judikatura týkající aktivní legitimity osob a existence naléhavého právního zájmu v oblasti materie majetku obcí „*je rozumná a přiléhavá, neboť soudní rozhodování neslouží k řešení teoretických akademických sporů, jejichž výsledek se nijak nepromítne do právní sféry účastníka řízení, ani k zatěžování soudů nesmyslnými či šikanózními žalobami a také nenahrazuje kontrolní mechanismy v rámci územní samosprávy.*“

Pokud pak žalobce v dovolání tvrdil okolnosti podřaditelné pod dovolací důvody ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) a odst. 3 o. s. ř., nebylo možno k nim při posuzování přípustnosti dovolání, s ohledem na dikci § 237 odst. 3 (in fine) o. s. ř., přihlídnout.

Nepřípustnost dovolání podle § 237 odsz. 1 písm. c) o. s. ř. současně vylučuje, aby dovolací soud mohl přihlídnout k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny.

Z vyložených důvodů Nejvyšší soud proto dovolání žalobce podle § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Výrok II. o náhradě nákladů dovolacího řízení je důsledkem aplikace § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1, § 151 a § 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř. per analogiam, neboť žalobce ohledem na výsledek tohoto dovolacího řízení nemá na náhradu nákladů dovolacího řízení právo a žalovanému 1) podle obsahu spisu v tomto řízení žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, takže podmínky pro aplikaci § 146 odst. 3 o. s. ř. stanovícího, že odmítne-li soud žalobu nebo jiný návrh na zahájení řízení, je žalobce (navrhovatel) povinen nahradit ostatním účastníkům jejich náklady, v daném případě splněny nebyly.

Výrok III. o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn § 243b odst. 5 věty první o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř., neboť žalovaná 2) má právo

na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem (vyjádření k dovolání) v částce 5.000,- Kč [§ 5 písm. b), § 10 odst. 3, § 14 odst. 1 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb.] a z náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v částce 300,- Kč, vše navýšeno o 21 % DPH (tj. o částku 1.113,- Kč). Celkovou náhradu nákladů dovolacího řízení ve výši 6.413,- Kč je žalobce povinen zaplatit žalované 2) k rukám jejího advokáta, který žalovanou 2) v tomto řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení **není** přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na výkon rozhodnutí (exekuci).

V Brně 30. ledna 2013

JUDr. Pavel V r c h a, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Ivana Čechovská